

[Christmas Møller.]

Han talte i dette med selvfølgelig Stolthed om sit Parti og sig selv. Han fremsatte en Række personlige Bemærkninger om nidske Angreb og smaalige Angreb; og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gentog dem, og jeg har vel Lov til at sige, at vi alle kan være enige med Statsministeren i at for-dømme sligt. Jeg tror, vi alle har Lov til at sige, at vi ikke vil række Haand til noget saadant; men vi har ogsaa Lov til her i Rigsdagen ved den først givne Lejlighed, naar Statsministeren selv stiller Spørgsmaalet om Omtale af andre saa haardt op, som han gjorde det, at stille ham det Spørgsmaal: Hvad har den højtærede Statsminister ment med følgende Passus i sit Interview, som jeg anmoder om Tilladelse til at citere, ligesom jeg anmoder om Tilladelse til senere korte Citater: „Uslingen Danner havde Hjælpere i Rigsdagen“, og saa siger Statsministeren videre: „Og personlig har jeg, som bekendt, ogsaa følt Politikeres Venlighed. Jeg kender meget godt det Komplot, der stod bag Firmaet Lembcke og Danner, da de lavede Bagvaskelsesfelttog, indtil Tyven Danner blev forhindret i Fortsættelse ved et Ophold i Forbedringshuset. Ogsaa denne Usling havde sympatiske Hjælpere i Rigsdagen“.

Naar den højtærede Statsminister stiller sig selv op angribende — og deri er jeg enig med ham — dem, som paa uhæderlig Vis omtaler andre, saa har man Lov til just fra Folketingets Talerstol at spørge den højtærede Statsminister: Hvilke Medlemmer sigter den højtærede Statsminister til? Naar den højtærede Statsminister med saa voldsom Stykke bruger Ordet Bagvaskelse — der er andre Steder i Interviewet, som i Sandhed ej heller er heldige, men nu holder jeg mig ene til dette —, saa har Statsministeren Forpligtelse til over for Offentligheden fra denne Talerstol at sige, hvem det er, han retter den Sigtelse imod, at Tyven Danner, at Bagvaskeren, saaledes som Statsministeren sagde det, havde Hjælpere i Rigsdagen. Thi det maa være den demokratiske og parlamentariske Statsministers første Opgave at værne det Ting og den Rigsdag, fra hvilken han er udgaaet.

Naar vi staar ved Afslutningen af denne Rigsdagssamling, som paa en saa lang Række Omraader kun byder paa ringe Resultat, saa vil det for mig være naturligt at begynde med at sige, at som Forholdene former sig, efter to—tre Aars Styre siden Valget den 16. November 1932, vilde et Valg være den naturlige og rimelige Udgang. Jeg vil gerne fremhæve, at jeg ikke ønsker,

at vi fortsat her i Landet skal spille Bold med, hvem der har Ansvar for den Stilling, hvori vi er. Det kunde ikke under nogen Omstændigheder falde mig ind at benægte, at de Flertalspartier i Landstinget, som gik imod Konverteringen i sidste Omgang, som gennemførte Henstand og Rentelaan i den Skikkelse, de nu har faaet, har et stort og betydningsfuldt Ansvar for selve den politiske og økonomiske Situation her i Landet, og at vi opfatter det, der er sket, paa den Maade, at Indenrigsministerens Konverterings- og Rentepolitik er brudt sammen, og de, som har medvirket dertil, har naturligvis ogsaa ganske særlige Forpligtelser til at vise vort Folk, ad hvilke Veje der, baade med Hensyn til det erhvervs-mæssige og med Hensyn til Gældssaneringen, Moratorium og andre Spørgsmaal, skal vandles.

Naar vi da ser paa den øjeblikkelige Situation her i Landet, saa er der jo ved Siden af de almindelige mindre Spørgsmaal en Række Spørgsmaal, som der ved denne Lejlighed er Grund til at fremhæve. Og jeg tror, jeg har Lov til at sige, at Interessen for Dagens og Vejens Politik knytter sig til Spørgsmaalet om den fremtidige Erhvervspolitik, knytter sig til Spørgsmaalet om dette Lands Forsvars- og Udenrigspolitik. Men inden jeg gaar over til at omtale disse Ting, vil jeg gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger om andre Spørgsmaal.

Den højtærede Justitsminister bør, hvor det er ham muligt, medvirke til, at den Kvægekspertsag, som begyndte i Slutningen af forrige Aar, snart kommer til Afgørelse ved Domstolene. Det kan ikke nægtes, at baade denne Sag og den lange Tid, inden man overhovedet hører noget om den, samt andre Spørgsmaal Retsplejen vedrørende, som er fremkommet i de allersidste Dage, giver os Anledning til — uden at ville rette personlige Angreb, slet ikke paa den højtærede Justitsminister og ej heller paa Personer uden for Rigsdagen — at spørge, om det nu ogsaa virkelig er rigtigt, at Retsplejen i dette Land, saaledes som vi fik den ved Retsplejeloven af 1916, der traadte i Kraft i 1919, er saa moderne og opfylder sine Formaal paa den Maade, man kan forlange det i en moderne Retsstat. Vi har Lov til at udtrykke det paa den Maade — og jeg vil gerne udtrykke det saaledes, som jeg nu gør, fordi jeg mener, at den Maade, paa hvilken et Medlem i sin Tid bragte Spørgsmaalet frem, var saa forkastelig som overhovedet tænkeligt —, at den højtærede Justitsminister ikke kan være blind for,